

číslo 10
duben 2018

Úvodem

Vážení přátelé a příznivci JK Bandu Pardubice,

připravili jsme pro Vás již desáté číslo našeho pravidelného občasníku. Hlavním motivem koncertů v roce 2017 bylo 100. výročí od narození americké zpěvačky, královny jazzu, Elly Fitzgerald. Letos jsme vybrali několik kulatých výročí od narození významných osobností z oblasti hudby. Připomeneme si skladatele a pianistu George Gershwin (120 let), skladatele Irvinga Berlina (130 let), pianistu, skladatele a dirigenta Leonarda Bernsteina (100 let), zpěváka Karla Hálu (85 let) a kapelníka Karla Krautgartnera (loni 95 let).

Stojí za zmínku i výročí od narození několika vybraných populárních osobností, které už však nejsou mezi námi. Například zpěvák Waldemar Matuška (1932-2009), kapelník Josef Vobruba (1932-1982), textař Zdeněk Borovec (1932-2001), pardubičtí skladatelé Bohuslav Ondráček (1932-1998) a Jaromír Vomáčka (1923-1978), trumpetisté Jiří Jelínek (1922-1984) a Jaromír Hnilička (1932-2016), zpěvák Karel Štědrý (1937-2017), herec a hudebník Jiří Císler (1928-2004), textař Jiří Štaidl (1943-1973), skladatel Karel Svoboda (1938-2007) anebo zpěvák Karel Černocho (1943-2007).

V roce 2017 oslavilo významné životní jubileum několik českých interpretů, například Helena Vondráčková (70), Marta Kubišová (75), Josef Zíma (85) a Yveta Simonová (90). V letošním roce budou slavit například Felix Slováček (75) a zpěvák Václav Neckář (75). Všichni uvedení a samozřejmě velká spousta dalších umělců neodmyslitelně patří k české a československé kultuře. Protože letos 28. října uplyne 100 let od vzniku samostatného Československa, bude o některých z nich zmínka i na našich koncertech.

GEORGE GERSHWIN

Stejně jako před 10 lety bychom si chtěli připomenout slavného klavíristu a skladatele, jemuž nelitostný osud vyměřil pouhých devětatřicet let života a který svým dílem pronikl do celého světa. Skladatel klasické, muzikálové, jazzové i populární hudby a talentový pianista, vlastním jménem Jacob Gershowitz, se narodil 26. září 1898 v Brooklynu, v New Yorku.

Pocházel z chudé židovské rodiny ruských přistěhovalců. Na konci 19. století emigrovali do Spojených států, žili pak v černošské čtvrti Brooklyn. George Gershwin měl tři sourozence, nejstarší bratr Ira ho svými hudebními zájmy hodně ovlivnil, v dospělosti spolu psali hudbu i texty k muzikálům. Rodiče Irovi pořídili klavír, ale nakonec daleko větší zájem o něj měl George.

Ve dvanácti letech začal studovat hru na klavír, jeho prvním významným učitelem byl klavírní virtuos Charles Hambitzer. V šestnácti už pracoval v newyorském nakladatelství populární hudby Tin Pan Alley jako 'song plugger', což znamená ve velmi volném překladu něco jako přehrávač nebo omílač šlágrů. Tady mu prošly rukama tisíce skladeb a díky tomu si začínal tvořit představu o tom, s jakým druhem muziky by mohl být úspěšný. V této době na něho výrazně působila písňová tvorba I. Berlina a J. Kerna. V roce 1916 vydal první skladbu *When You Want 'Em You Can't Get 'Em*. Zároveň působil jako klavírista v kabaretech a korepetitor. Jako jednadvacetiletý debutoval svojí první samostatnou komedií *La, La, Lucille*. Práce pro brodwayská hudební a revuální divadla se stala v následujících letech těžištěm jeho tvůrčí činnosti a brzy patřil mezi nejvyhledávanější autory. Završením úspěchů byla v r. 1924 série revuí, kde se objevily první skutečné evergreeny *Somebody Loves Me*, *Lady, Be Good!*, *Fascinating Rhythm* nebo *The Man I Love*. Poslední uvedená

skladba se později stala vůbec jednou z nejoblíbenějších skladeb bratrů Gershwinových. Téhož roku měla premiéru slavná *Rhapsody In Blue*, což byla skladba s prvky klasického kusu, tehdejší popové hudby a symfonického jazzu. Gershwin zde využíval zvláštního polytonálního efektu zprostředkovaného působením blue tónů. Pak následoval *Klavírní koncert F dur*, symfonický obraz *Američan v Paříži*, *Druhá rapsodie* a *Kubánská předehra*. Záslouhou těchto děl se dostalo Gershwinovi všeobecného uznání a přijetí i v uměleckých kruzích po celém světě. Během své evropské cesty v roce 1928 se spřátelil s předními skladateli a byl přijímán s velkým respektem a vážností.

Největším Gershwinovým zklamáním byl neúspěch jeho posledního díla, označovaného jako americká lidová opery, kterou uvedl v roce 1935 jako *Porgy a Bess*. Téma této opery, život chudých lidí v černošských ghettech, otráslobyvateli USA, opera byla brzy po svém uvedení stažena a přestala se hrát. Přesto svým počtem 124 představení představovala v amerických podmínkách rekord. Populární se stala až po smrti George Gershwin a dodnes je hodnocena jako jeho nejzajímavější dílo. Pocházejí z ní písně jako *It Ain't Necessarily So* nebo ukolébavka *Summertime*. Vedle toho psal pro divadla na Broadwayi a pro hollywoodský film, kde vznikla řada hudebních komedií a muzikálů. V nich zazněly i nezapomenutelné melodie, jako *A Foggy Day* nebo *Shall We Dance?*

Gershwinův život dospěl na vrcholu jeho tvůrčích sil k nečekaně brzkému konci. Zpočátku opakující se bolesti hlavy přešly až do výpadků paměti. Lékaři mu našli nádor na mozk a navrhli operaci, která se však nezdařila a Gershwin ve svých třiceti devíti letech 11. 7. 1937 v Los Angeles zemřel. Jeho důvěrný přítel Arnold Schönberg o něm později řekl: "Hudba byla Gershwinovi vzduchem, který dýchal, potravou, která jej živila, nápojem, který jej osvěžoval..."

Polovina programu jarního koncertu JK Bandu je sestavena ze známých a populárních Gershwinových skladeb. Některé písně zazní s původními anglickými texty, jiné s českými texty našich předních textařů, prostor dostanou samozřejmě i instrumentální sólisté.

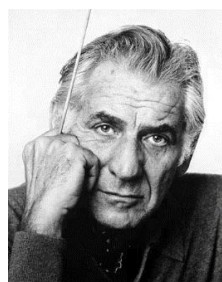
IRVING BERLIN

Vlastním jménem Israel Isidore Beilin (též Baline). Narodil se 28. dubna 1888 (podle ruského kalendáře) jako nejmladší z osmi dětí. Patří ke stejné generaci jako letecký konstruktér Andrej Tupolev. Místo narození je sporné. Jeho rodina žila v Talačnu ve východním Bělorusku, jeho otec zde působil jako učitel. Berlin uváděl jako místo svého narození Ťumeň na Sibiři. V roce 1891 se rodina po protizidovských pogromech vystěhovala do Spojených Států a usídlila se v židovské čtvrti Lower East Side (v New Yorku).

Berlin ve 14 letech opustil školu a bral příležitostné práce. Pracoval jako novinový poslíček, doprovodný zpěvák po hospodách a na ulici. Odsud dostal nabídku do kavárny v Chinatownu, kde působil jako zpívající číšník. Zde začal s pomocí místních pianistů skládat první písně. Z druhé ruky koupil piano a začal se sám učit. Hrál podle sluchu a zjistil, že klavír je obtížný nástroj. Rozhodl se, že zpočátku se naučí hrát na černé klávesy, poté na bílé. Svůj talent potvrdil písní *Alexander's Ragtime Band* a ta mu jako třidvacetiletému autorovi zajistila slávu.

Z rané Berlinovy tvorby lze zjistit, že opravdu preferuje černé klávesy. Navíc bojoval s transpozicí, při hře na klavír měl mnoho zlovyků. Nejen hra, ale i komponování způsobovalo u odborníků údiv až zděšení. Berlin si později nechal postavit zvláštní klavír, který vyhovoval jen jemu. Od roku 1920 skládal i pro film, v roce 1930 napsal muzikál *Puttin' On the Ritz*. V roce 1942 složil hudbu pro film *Holiday Inn* a získal za ní Oscara. Film měl premiéru v roce 1942 a skladba *White Christmas* (známou česky jako *Bílé Vánoce*) se stala téhož roku nejhranější skladbou ve Státech. V roce 1945 mu byla udělena Medal for Merit, tehdy nejvyšší vyznamenání pro civilisty, roku 1951 získal cenu Tony Award za muzikál *Call Me, Madam* v kategorii Nejlepší hudba. Roku 1968 získal cenu Grammy za celoživotní dílo. Jeho posledním filmem byl *Není nad showbiznys*. Titulní píseň dala filmu jméno a na plátně ji zpívala Marilyn Monroe. Na LP deskách byla nahrazena zpěvačkou Dolores Gray, protože Marilyn měla v tu dobu smlouvu s jinou společností. Irving Berlin, jehož hudba platí nejen v Americe za jazzový standard, měl na konci svého života velkolepou bilanci. 19 broadwayských show, 18 hollywoodských filmů z hvězdami jako Fred Astaire, Ginger Rogers nebo Judy Garland. Je autorem více než tisícovky skladeb.

Zemřel v září 1989 ve věku 101 let na srdeční infarkt. Jerome Kern o něm prohlásil: "Berlin nemá v americké hudbě místo, protože on je americkou hudbou!" Jeho životní krédo bylo: "Život se skládá z 10 % z toho, co děláte a z 90 % z toho, jak si to berete".

LEONARD BERNSTEIN

Málokdo dokázal přiblížit širokým vrstvám lépe vážnou hudbu, svými popularizačními koncerty se zapsal do podvědomí i té části posluchačů, kteří na tuto hudbu dosud pohlíželi s despektem.

Narodil se 25. srpna 1918 v USA ve státě Massachusetts do rodiny ukrajinských židů. Jako chlapec se učil hrát na piano, absolvoval studium hudebních oborů na Harvardu. Od roku 1943 měl angažmá jako asistent dirigenta Newyorské filharmonie, kdy na sebe upoutal širokou pozornost při zaskoku za onemocnělého Bruno Waltera a byl zaznamenán jako mimořádný talent, což odstartovalo jeho fenomenální kariéru.

V letech 1945-1947 byl hudebním ředitelem Newyorského symfonického orchestru. V roce 1951 se stal na mnoho let vedoucím třídy dirigování v Tanglewoodu. Na počátku roku 1947 Bernstein přijal pozvání Palestinského orchestru a přijel do Jeruzaléma, aby dirigoval několik koncertů. V letech 1946 a 1947 vystoupil na Pražském jaru. 1958–1969 byl hudebním ředitelem Newyorské filharmonie (831 koncertů). Poté až do své smrti hostoval u nejvýznamnějších orchestrů (Bostonský symfonický orchestr, Izraelská filharmonie, Londýnští symfonikové, Vídeňští filharmonikové), operních domů a na hudebních festivalech po celém světě.

Stal se jednou z nejzářivějších dirigentských hvězd 20. století. Svou osobní horlivostí oživil celosvětový zájem o díla Gustava Mahlera a Charlese Ivese. Na veřejnosti se velmi proslavil svými televizními popularizačními pořady o (vážné) hudbě. Poté, co se Bernstein stal šéfdirigentem Newyorské filharmonie, uskutečnil 15 programů pro dospělé (1958-1962) a především 53 programů pro mladé s názvem: „Young People's Concerts with the New York Philharmonic“ (1958-1973), které byly z Bernsteinových pořadů nejpopulárnější. Ve všech těchto programech Bernstein na televizní obrazovce zasvěcoval velké i malé diváky do různých tajů a záhad hudby a představoval významné skladby a hudební skladatele. Vybrané scénáře Koncertů pro mladé publikum poté vyšly knižně – kniha se stala bestsellerem (v českém překladu O hudbě - Koncerty pro mladé publikum).

Neméně důležitý význam Bernsteinova díla je v popularizaci a v propojování vážné a populární hudby. Jeho první počín v této oblasti byla hudba k baletu *Fancy Free*, úspěch tohoto díla vedl k jeho přepracování na muzikál *On The Town* a ten následně posloužil jako předloha ke stejnojmennému filmu, ve kterém mj. účinkovali G. Kelly a F. Sinatra. Z řady dalších děl v této oblasti je možné uvést např. muzikál *Wonderful Town* a samozřejmě nejuspěšnější *West Side Story*. Jeho poslední koncert proběhl v Tanglewoodu 19. srpna 1990. Leonard Bernstein zemřel 14. října 1990 na srdeční záchvat. Má hvězdu na hollywoodském chodníku slávy.

KAREL KRAUTGARTNER

Narodil se 20. 7. 1922 v Mikulově, brzy se dostal do Brna, soukromě studoval na klarinet u Stanislava Krtičky a Jirčáka. Od r. 1938 hrával se studentským orch. Slavia Band, 1942-1943 působil v orch. Gustava Broma. S několika přáteli založil oktet Dixie Club, v němž účinkovali mimo jiné tenorsaxofonista Milan Ulrich, trumpetista Mirek Foret, trombonista Vladimír Raška aj. V té době Karel Vlach v Praze rozpustil svůj orchestr a stavěl novou kapelu. Jednoho večera se objevil v brněnské kavárně Passage, kde Dixie Club tehdy hrával. O přestávce je vyhledal a podařila se mu neuvěřitelná věc. Ač si slíbili, že svůj orchestr neopustí, koncem roku 1945 tři z nich odjeli do Prahy.

Vlachův poválečný orchestr s Krautgartnerem v čele saxofonové sekce byla pro tehdejší muzikanty i fanoušky zjevením. Krautgartner se aranžérsky i skladatelsky na Vlachově repertoáru značně podílel, přispíval do repertoáru i vlastními osobitými instrumentálními skladbami a aranžemi. Vizitkou jeho skladatelské i sólové dovednosti bylo v roce 1946 *Concertino in c moll* pro klarinet a big band.

Po únorových událostech roku 1948 podstatně zeslábla jazzová orientace orchestru. Přesto se mu podařilo dosáhnout hitových rozměrů fox-polkou *Čert ví proč*, kterou s vtipným textem Vladimíra Dvořáka nazpíval Rudolf Cortés se sestrami Allanovými. Na přelomu 1955-1956 se rozhodl osamostatnit a věnovat převážně jazzu. Zprvu založil kvinteto sestavené z mladších hudebníků (S. Kunst, K. Velebný, K. Turnovský, L. Hulan), postupně na noneto. Uplatňoval snahu o překonání rutinních aranžérských postupů dobové taneční hudby netradiční instrumentací skladeb. Ze strany orgánů čelil tlaku a vlivem udání došlo nakonec k rozpuštění souboru. Potom se uplatňoval jako sólista (Studio 5), nebo jako leader různých těles sestavených pro speciální příležitosti.

V letech 1960-1968 stál v čele Tanečního orchestru Čs. rozhlasu, 1963 došlo k formálnímu rozdělení jazzové a písničkové produkce, kdy orchestr nahrával pod dvěma odlišnými jmény jako Jazzový nebo Taneční orchestr (JOČR a TOČR). Krautgartner byl jejich společným šéfem, dirigenti jednotlivých podob téhož orchestru se stali Josef Vobruba a Kamil Hála. Vedle toho se Krautgartner po celou dobu uplatňoval v různých stylových oblastech jazzu, např. v r. 1959 stál v čele dixielandu složeného z profesionálních hudebníků (V. Hybš, Z. Pulec, K. Čamrda, J. Arnet, Š. Jaroschi), který získal zlatou medaili na festivalu ve Vídni. Také sestavil v r. 1966 Czechoslovak All Star Band, s nímž účinkoval na festivalu v Hamburgu.

Již delší dobu měl potíže se Státní bezpečností, a to nejen prosazováním nepodporované jazzové hudby, ale i díky manželce jugoslávského původu, když odmítli spolupráci s StB. Když v srpnu 1968 přišla okupační vojska, rozhodl se pro emigraci a s rodinou odjel do Vídně. Zde se stal hostujícím dirigentem jazzového rozhlasového orchestru a mohl nahrávat orchestrální snímky. Přihlásil se ke studiu muzikologie v Kolíně nad Rýnem a obdržel titul PhDr. Současně na konzervatoři působil i jako pedagog. Krautgartner si uchovával svůj osobitý styl a opíral se přitom o mimořádné technické dispozice. Posлуchače si dovedl podmanit a alespoň po dvě desetiletí hrál v našem jazzu klíčovou úlohu. Některé jeho skladby a orchestrálky vyšly na CD v reediciích. Řada vynikajících rozhlasových nahrávek však byla úmyslně a nenávratně smazána, když se po emigraci jeho jméno ocitlo na seznamu zakázaných. Zemřel krátce po svých šedesátinách 20. září 1982 v Kolíně nad Rýnem.

Z repertoáru orchestru Karla Krautgartnera zazní na jarním koncertu skladby autorské dvojice Suchý + Šlitr, které zazněly ve filmovém muzikálu z roku 1964 „Kdyby tisíc klarinetů“ - *Je nebezpečné dotýkat se hvězd, Tak abyste to věděla a Tereza*.

KAREL HÁLA

Narodil se 2. října 1933 v Hradci Králové. Otec byl za války zastřelen za odbojovou činnost a matka na následky věznění zemřela krátce po válce. O jedenáctiletého Karla se starala starší sestra Regina, která ho na konzervatoř připravila jako hráče na kytaru. Členové komise si ale všimli jeho pohybového nadání, a tak byl přijat na tanec. Po dvou letech studia tance ale Karel Hála přešel ze zdravotních důvodů na obor zpěv. Ten mu šel podstatně lépe, jeho sametový baryton a sklon ke swingování ho ke zpívání předurčily. Jeho prvním angažmá byla Armádní opera, po třech letech přešel do pražského Hudebního divadla Karlín. Účinkoval ale i na jevišti pražského Divadla ABC, v divadlech Rokoko a Apollo.

Z té doby pocházejí jeho hity *Já žil, jak jsem žil (For Once In My Life)*, *Můj otčenáš (Blue Spanish Eyes)*, *Dej mi pár okovů* a spousta dalších. Vedle toho zpíval s orchestrem Gustava Broma, Karla Krautgartnera, Karla Vlacha, orchestry Čs. rozhlasu i Čs. televize. Dnes už je téměř zapomenuta jeho spolupráce s orchestrem Ladislava Bezubky, pomětníci si jistě vzpomenou na tehdejší hity *Krokodýlí twist*, *Divokej Bill* nebo *Ona je krásná*. Měl velkou vášeň k něžnému pohlaví, ženy ohromoval nejen svou statnou postavou, ale také sametovým zpěvem. Bezpečně vyzpíval dvě oktávy a právem si zasloužil titul český král swingu. Jeho další přezdívkou bylo kvůli holé hlavě označení první český skinhead. Netajil se kladným vztahem k alkoholu. Často se objevoval i ve filmu, menší role hrál v legendárním muzikálu *Kdyby tisíc klarinetů*, *Světácích*, *Nebeských jezdcích* i *Noci na Karlštejně*. Zemřel 6. července 2008 v Nemocnici Na Homolce, kam byl převezen s prasklou výduťí aorty v břiše ve věku nedožitých sedmdesáti pěti let.

JK Band měl jedinečnou možnost doprovázet Karla Hálu na svém vánočním koncertě v Chrudimi v prosinci 2004. V programu letošního jarního koncertu zazní známá skladba z jeho repertoáru *I Can't Stop Loving You – Ze známých důvodů*.

ANDREW LLOYD WEBBER

Narodil se 22. března 1948 v Jižním Kensingtonu v Londýně. Díky otci se už jako malý orientoval ve vážné hudbě 18. a 19. století a také skládal hudbu pro školní představení. Jeho matka ho naučila hrát na klavír. Kromě toho hrál ještě na housle a k tomu si zamiloval právě se vyvíjející rockovou muziku. Jeho o tři roky mladší bratr Julian je známým violoncellistou. Poté, co se seznámil s mladým Timem Ricem, odešel z Oxfordské univerzity. Nechal se zapsat na The Royal College Of Music (Královská hudební akademie) v Londýně, kde byl jeho otec ředitelem, a vystudoval zde harmonii, kontrapunkt a hudební dějiny.

S Timem Ricem, vytvořil celou řadu muzikálů a jiných hudebních děl, jmenovitě *The Likes Of Us (Naše potěšení)*, *Joseph And The Amazing Technicolor Dreamcoat (Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť)* a rockovou operu *Jesus Christ Superstar*. V roce 1976 napsal spolu s Alanem Ayckbournem muzikál *By Jeeves*. O dva roky později měla premiéru *Evita*. Toto dílo bylo posledním Webberovým a Riceovým společným triumfem, protože po jeho uvedení se oba přátelé a spolupracovníci rozešli. Předlohou jeho dalšího muzikálu se stala *Old Possum's Book Of Practical Cats (Praktická kniha o šikovných kočkách)* americko-britského básníka Thomase Stearnse Eliota. Muzikál *Cats (Kočky)* měl premiéru v roce 1981 a stal se miláčkem obecnosti i kritiky. V Londýně se hrál přes 20 let a v USA na Broadwayi přes 18 let. Z celé řady muzikálů, které napsal v osmdesátých letech, nutno zmínit muzikál *Fantoma opery*, který byl inspirován hlasem jeho druhé manželky, britské sopranistky a tanečnice Sarah Brightman, již napsal na míru roli Christiny. V tomto díle se nejvíce prokazuje úžasná melodičnost jeho písní. Premiéra byla roku 1986 a od té doby se muzikál v Londýně i na Broadwayi hraje dodnes. V lednu 2006 se dokonce stal nejdéle uváděným muzikálem v dosavadní historii.

Celá řada písní z Webberových muzikálů se stala celosvětovými hity, např. *Don't Cry For Me, Argentina (Evita)* nebo *Memory (Cats)*. Andrew Lloyd Webber je nositelem mnoha cen, včetně Oscara za píseň *You Must Love Me* z filmové verze muzikálu *Evita*. Je autorem písně *My Time*, kterou na Eurovision Song Contest 2009 v Moskvě coby soutěžní píseň Spojeného království představila zpěvačka Jade Ewen. Její vystoupení přímo na pódiu podpořil hrou na klavír sám autor.

Hosty jarního koncertu jsou vynikající herci a oblíbení členové Východočeského divadla v Pardubicích, kteří s JK Bandem dlouhodobě spolupracují. Pro ty, kteří neměli možnost je ještě na nějakém koncertu JK Bandu nebo na Divadelním bále slyšet, budou moci náležitě ocenit i jejich výborné pěvecké kvality. Aktuální přehled představení, ve kterých je můžete vidět, najdete na stránkách www.vcd.cz.

PETRA JANEČKOVÁ – Je absolventkou muzikálového herectví na brněnské JAMU. V pardubickém divadle získala své první angažmá, a to v roce 1998. Miluje divadlo. Má ráda role, které od ní vyžadují něco nového. Prostě ráda hraje. Cokoliv. Miluje chvíle strávené se svou rodinou a přáteli, ale také si ráda od toho všeho občas odpočine. Narodila se ve znamení Býka. Nejdůležitější je pro ni rodina a největší strach má o své blízké. Umí svičkovou a rajskou omáčku, domácí knedlíky, hrát mariáš a neumí pít pivo. A jak odpočívá? Vaří svičkovou a rajskou omáčku, dělá domácí knedlíky, hraje mariáš a pije všechno, jen ne pivo – krátce a dobře, ideální žena! V osobním životě se řídí mottem: „Žít a nechat žít.“ Je mnohonásobnou vítězkou divácké ankety o nejoblíbenější herečku VČD.

MILAN NĚMEC – Po absolvování jeslí, MŠ, ZŠ a LŠU v Jihlavě studoval na brněnské konzervatoři a později na JAMU (jeho slovy: *Janáčkově Absolutně Marném Učilišti*). Součástí souboru VČD se stal v roce 1997. Od roku 2007 působil v Městském divadle v Brně (jeho slovy: *na montáži v Brně*), odkud se po 8 letech opět vrátil do VČD (jeho slovy: *do pardubické secesní vilky*). Jako vedlejší si v Brně stihl coby zpěvák vystupování s kapelou „Dr. Swing“, se kterou natočil i CD. Oblíbil si všechny role, které kdy hrál. Co dělá rád, prozradit nechce, prý se to nehodí. Umí chodit po rukou a neumí žonglovat se čtyřmi míčky. Většinou odpočívá aktivně, i když by raději pasivně. Nejdůležitější pro něj je, aby jeho děti přežily dětství. Nicméně největší strach má například z toho, že by přestalo existovat pivo. Všem radí: „Život je teď! A kdyby to šlo, tak co můžeš udělat dnes, odlož na pozítří a máš dva dny volno.“

Vydávají přátelé JK Bandu Pardubice a Spolek hudebníků Pardubice.

<http://www.jkband.net>

Nepodléhá registraci dle § 3 Zákona č. 81/1966 Sb. Vychází nepravidelně. Neprodejné – zdarma.

Dopisovatelé: Rudolf Diblík, Pavel Kopecký, Zuzana Grohová, Jiří Petr, Jiří Třos

Kontakty: Pavel Kopecký, tel.: 604 684 256, pavel-kopeccky@volny.cz, Rudolf Diblík, tel.: 603 114 634, rudolf.diblik@volny.cz